

II/a: KÖZÉPISKOLÁS – VERS kategória

1. hely

Csengőfrász

Prüszköl az autó, megáll,
kiszállnak ők mind, a katonák,
végül ő, a komor feketeruhás.
Csöngetnek. Zúg a lak,
senki sem szól, hallgatnak.
Kaparja a fület a dallam.
Ki kell nyitni vagy meghalnak.

Megmozdul egy alak, egy árny,
senki sem mer szólni, hallgat a ház.
De ő feláll, ő bátor,
nem tudja mi vár rá,
nem fél ő még a haláltól.
Pedig az jön, de ő még nem tudja,
remegő kézzel nyit ajtót, de nem mondja.
Nem mondja, már nem is teheti,
elkapja a halál, markolja, nem ereszti.
Bent még mindig csend,
pedig hallották, úgy fúródott szívébe a golyó,
ahogy kattán a zár.
Már az se kattán, a fa ajtó száll,
berúgták ők, harsog már a ház.

Az anya sír, hangja rekedt,
megölik őt is, mint a gyermeket.
Hangja szépen, rémisztően száll,
nem figyel rá senki, már harsog a ház.
De ő zokog. Mert fáj. Mert tudja.
Mert ő tudja, hogy az a két csöppnyi kéz,
az a gyönyörű szempár, az a hatalmas ész,
nincs többé már.

Halotti ház lett az a kis pesti lak,
Halottak mindenhol, nincs már több hang.
Csak ő pipál, csak ő nevet,
csak ő hallja még a sípoló szeleket,
csak ő élvezi azt a halotti csendet,
komorságát levetve
a kaszás.

Az a bizonyos feketeruhás.

Írta: **Pap Melinda** (JMG: 9. Any)